

5cent. Catalunya

Redacció y Administració
Carrer d'Escudellers, 10 bis, entresol
(PROP DE LA RAMBLA)
IMPREMTA:
Escudellers, 10 bis, baixos
Telèfon 184

Anuncia, esquesos, comunicats y reclams a preus convencionals. Per la edició del vespre s'admeten esquesos mortuorials fins a les sis de la tarda. Per l'edició del matí, fins a les tres de la matinada.

911

Edició del MATÍ

giah de la Universitat. - Director: E. Aleobé-22 de janer
la. - Baròmetre a 0° y al nivell del mar: 767.1 - 7.6° - Temperatures: màxima 27.4 sol: 13.2 ombra. - V.
bra: 12.5 - 1.1. - Pluja a les 21 hores: 0.0 - Aigua evaporada en mil·límetres: 3.52. - Graus d'humitat: 53; 74
bra: 61.6. - Estat del cel: ser. - Nivells: Classes: - Cantitat: 0.0
al sol: 71.1. - Posta: 4.55. - Sortida de la lluna: 0.12 m. - Posta: 11.12 m.

La Veu de Catalunya - 23 Gener 1911

EL SENYOR

NARCÍS BARGUÑA Y PARADA

mori a Barcelona el 6 del corrent

havent rebut els Sants Sacraments y la Bznedicció Apostòlica

(A. C. S.)

ous afligits vinda donya Francisca Bellido, fills Manuel, Teresa,
ria, Mercè y Delors, mare política donya Francisca Masclat vidua
germans y germanes polítics (presents y ausentats) presents
tia política, cosins, cosines y demés parpays propers als amics
tinguin present en llurs oracions y se serveixin assistir als funerals
ragi de la seva ànima, se celebraran demà dimars, dia 24, a les
arroquial iglesia de Santa Agna.

Les misses després del ofici y desseguida la del perdó
pecte a la santetat del temple el dol se dona per despedit
No's convida particularment

lms. Srs. Bisbes de Barcelona y Girona s'han dignat concedir 50 dies d'indulgen-
ne pietat o caritat cristiana que's practiqui en sufragi de l'ànima del finat.

Festa de la Música Catalana

La sala

La fastuosa sala del Palau de la Mú-
sica Catalana estava ahir en tot son
gran esplendor. S'hi celebrava la quinta
festa de la Música Catalana que tan de
entusiasme despertava en nostre poble ca-
talà y la va omplir d'una manera com
may s'havia vist.

Llotges, pati, graderies, passadissos,
els omplien de gom a gom, assegudes o
dretes, persones de totes les classes so-
cials desde la més distingida fins a la
més humil, totes confoses en el noble
sentiment d'amor a les coses de la terra.

Una descomunal bandera de les quatre
barres cobria tot l'hemicicle, des-
de la cavalcada de les Walkyries fins a
l'orga. Al davant d'aquesta s'hi alçava
el dossier de vellut carmesí sota del qual
hi havia el trono gòtic que havia d'ocu-
par la Reina de la festa.

Els sons de l'orga tocant la marca
del Reus d'Aragó anunciaren l'arribada
del Orfeó Català (les senyoretes anaven
totes elles elegantment habilitades de
blanch cubrint ses hermoses testes l'ai-
rosa y graciosa mantel·la blanca de blon-
da) presidides per la artística Senyora
que fou saludada ab gran picament de
mans, el mestre Martínez Imbert, Mi-
llet y Pujol, del Jurat, la Junta del Or-
feó senyors Cabot, Bassegoda, Vidal Ri-
ba, Serra y Arjol, representacions de
les corporacions catalanistes y musicals,
els regidors Marçalla, Nualart, Carreras
Candi y Pardo y dos diputats provincials,
un d'ells el senyor Pericás.

Tots ocuparen totalment l'hemicicle
que presentava un aspecte magnífich.
El conjunt de la sala era realment
esplèndid.

Comença la festa

Apaibagats els sons de l'orga, els aplau-
diments y la remor de la gernació, y
ocupant tot hom el seu lloch, s'alsà el pre-
sident senyor Cabot y pronuncià unes
quantas paraules plenes d'entusiasme y
de satisfacció per haver arribat a n'a-
quell moment en que's festejava la quin-
ta festa de la Música Catalana llorejant
als inspirats mestres que's dedicaven al
conreu de la nostra música, festa d'amor
y de pau y de generós sentiment pa-
triòtic.

Declarà oberta la festa y concedí la
paraula al mestre Martínez Imbert.

Discurs del mestre Martínez Imbert, president del Jurat.

El respectable mestre que ocupà la
presidencia del Jurat per la defunció
del que ho era en propietat, don Joseph
Garcia Robles, va llegir un discurs plè
d'alabances a la institució de la Festa de la
Música Catalana, com a conreadora del
nostre art musical, dedicà un elogi als
mestres que l'havien precedit en aquella
presidencia y en especial al mestre Gar-
cia Robles del que'n va fer una sem-
blansa plena de carinyo y de dolça anyo-
ransa, referint interessants detalls de sa
personalitat musical.

Parlà també ab elogi dels compositors
premiats a qui la mort no'ls ha deixat
gaudir de la festa, el mestre Celestí Sa-
durní y l'entusiasta músich folklorista
en Joseph Massó Goula. També recordà
al doctor Cortés, vicari capítular, ofer-
tor d'un dels premis.

Va dirigir un xardorós elogi als orfeo-
nistes per la magistral interpretació que
donen ja les obres premiades, juntant
son aplaudiment al que tot Catalunya
tributa a la magna obra d'amor y de
patria que realisa l'Orfeó Català.

La bella y sentida oració del mestre
Martínez Imbert fou molt aplaudida.

Judici de les composicions y veredict del Jurat.

El jove mestre del Orfeó Català (en
Francesch Pujol va llegir una molt ben
escrita Memoria ahont s'hi resumia el
judici que de les composicions havia fet
el Jurat pera formar son veredict, en-
tretenintse d'una manera especial en re-
marcar les qualitats de les que havien
sigut premiades.

Aquest judici y el veredict que llegí
després el senyor Vidal Riba, van con-
densats en els paragrafs que segueixen
més avall:

La reina de la festa

Al proclamarse guanyador del primer
premi al jove compositor En Jan B.
Lambert, aquest s'acostà a la taula pre-
sidencial y rebé la flor natural que li do-
nava dret a elegir la Reina de la festa.
Era adornada ab rica y ampla llassada
de cinta catalana, ahont s'hi llegia la
data de la festa.

L'autor premiat, acompanyat del pre-
sident y vispresident del Orfeó, se di-
rigí a una de les llotges y entregà la
flor a una hermosa y gentil senyoreta
que, agafada de son bras y entre grans
aplaudiments y els sons d'una marxa
trionfal que tocava l'orga, atravessà to-

ta la sala y pujà al hemicicle ahont li ofe-
riren una ovació els orfeonistes.

Per entre aquell estol de mantellines
blanques passà, y s'assegué al trono so-
tal dossier cobricelat per la gran bande-
ra catalana.

Vestia elegant trajo blanch y també
cubria sa graciosa testa l'airosa mante-
llina blanca.

El president proclamà Reina de la
festa a la senyoreta Na Dolors Graner
y Guardiola, filla del conegut y distingit
artista pintor.

Les composicions

El primer premi de 500 pessetes s'adju-
dicà al chor mixte, música del jove com-
positor en Joan B. Lambert, sobre la
hermosa poesia «Agonia», del gran poeta
Angel Guimerà. D'aquesta composició
ne deya en Pujol, secretari del Jurat,
«que s'imposava per sa tècnica ardua
y sòlida, plenament moderna y perfec-
ta, tant vers la justesa d'expressió com
fora personalitat musical. Es una obra
d'immensa dificultat d'execució, estan-
tes veus tractades a la faiso instrumenta-
tal».

L'Orfeó Català, seguint la batuta del
mestre Millet, va cantar «Agonia» ab
gran precisió y seguretat, demostrant
una vegada més aquella sorprenent dis-
ciplina que li permet atacar les més
dificultoses composicions.

El segon premi no s'adjudicà.
No s'adjudicà'l premi novè, però's con-
cediren 250 pessetes a l'obra «Brindis
de Pasqua».—«Beguemb», que resultà
ésser de mossen Marian Vinyas, y té
en certa manera'l caràcter joyós que
demanaven els «Aimants de la música»
ofertors del premi.

No s'adjudicà'l premi desè.
El premi de la Casa Dotesio (les partu-
tures d'orquestra de la Tetralogia de
Wagner) s'adjudicà a les «Transcrip-
cions».—«Música vella», den Francisco
Fornells, curiosa y nombrosa colecció
de transcripcions d'obres d'autors cata-
lans antics, alguns d'ells desconeguts.
El premi de 150 pessetes ofert per
la secció choral del Orfeó Català, no
concedí per meitat a les composicions
«Cançó de bressol», esplèndida melodia
del Camp de Tarragona, armonisada ab
un bon gust y justesa exquisida, den
Joseph Sancho Marraco, y a «El di-
moni escuat», cançó ben xamosa y tras-
sudament armonisada, den Joseph Cu-
mells Ribó.

Abdues foren cantades per l'Orfeó Ca-
talà y aplaudides ab entusiasme.

Se concediren accessits a les cançons
«La dida del infant», den Francisco
Brunet Recasens; «Von, veri vou» (po-
pular mallorquina), de l'Andreu Gela-
bert y Cano, de Palma de Mallorca; «La
perquerola», den Joseph Sancho Marraco;
«L'hereu Riera», den Joseph Cumells
Ribó, y «Cançó de Nadal», de l'Am-
tón Pérez, totes elles boniques y bella-
ment armonisades.

Se concedí un accessit de 50 pessetes
al «Recull de cançons de les Guilleries».
—«Cantant se desvetlla'l poble», de la
orfeonista senyoreta Pilar Roca y Co-
dina, de les quals ella mateixa va can-
tarne un parell, acompanyada per tota
la secció de senyoretes, arreçant força
aplaudiments.

Va mencionarse honoríficament el re-
cull «Aplech de melodies populars cata-
lanes».—«Tenen l'aspror de la terra y
la salabor de l'aigua», den Xavier Cor-
tals, de Palma de Mallorca.

No s'adjudicà'l premi al «Himne pa-
triòtic».

El premi de la Lliga Regionalista (100
pessetes en obres de literatura catala-
na) s'adjudicà a la «Colecció de melo-
dies».—«Imatges», pera cant y piano,
den Joseph Cumells y Ribó, treballat
des ab esperit de modernitat ben lloa-
ble, sinceres y ben sentides.

Se'n varen cantar dues per la senyo-
reta Joana Aleu y Ricart Bosch, que
foren aplaudides ab justícia.

L'objecte d'art de l'Associació Musi-
cal de Barcelona fou adjudicat a les
melodies pera cant y orquestra sobre
lletra catalana: «Non non», cançó del
bressol; «Fa fret», capritxo, y «Exoel-
sior», himne del malhaurat mestre en
Celestí Sadurní, melodies que's distin-
geixen per sa boniquesa y espontaneïtat
y per l'interès del acompanyament or-
questral excelentment treballat.

Tampoch s'adjudicà'l tercer, ofert pel
senyor bisbe, però's concedí un accessit
de 150 pessetes al «Rosari a una veu».
—«Pera'ls humils», de mossen Lluís Ro-
mou, mestre de capella de la Catedral
vigatana. Es una composició—deyat se-
cretari—ahont hi ha inspiració sana y
pura, melodia de caràcter popular em-
peltada ab sava gregoriana.

El premi quart ofert pel Ateneu Bar-
celonès al millor quartet de corda com-
post de tres o quatre temps, s'adjudicà
al «quartet en la menor».—«Hispana»
den Rogelí Villar, de Madrid. Es una
obra superba, perfectament construïda,

Una tècnica y domini instrumental de mà mestra y d'una inspiració y coloració personalíssimes.

Se concedí una menció honorífica, com a encoratjament al autor, anònim del quartet «Canigós».

El premi quant del Centre Excursionista (100 pessetes en obres de literatura musical o folklòrica) a la millor col·lecció de cançons populars catalanes, s'adjudica al recull «Cançons populars catalanes, aplicables al treball». «Del treball ne ve'l descans» del malhaurat En Joseph Massó y Goula, dan conegut per sos treballs de folklore musical en les associacions catalanistes y que ha mort sense veure premiat son treball. Es notable per la quantitat de cançons y per la metodisada, ordenació y classificació, tot lo qual demostra extensos coneixements en materia folklòrica.

La secció de senyoretas del Orfeó va cantar un parell de cançons que foren molt aplaudides y una repetida.

Una nota enternidora

Al adjudicar el premi del Centre Excursionista de Catalunya, pel millor recull de cançons catalanes, al jove folklorista en Joseph Massó y Goula, mort fa ja alguns mesos, puja a recullir el premi sa tendra filleta, de cinch o sis anys, vestideta de dol y acompanyada de la mà pel seu avi.

Fou una nota enternidora. Les llàgrimes humitejaren els ulls dels amichs den Massó, y foren molts els que petonejaren a la xamosa mena, que acudia a substituir a son pare.

Acabada la execució de les composicions musicals premiades, el vis-president del Orfeó, don Bonaventura Bassegoda, fa saber que, per ses moltes ocupacions, no havia pogut venir de València a l'individu del jurat don Eduart L. Chavari, de Valencia, que havia estat el senyor Bassegoda llegí l'interessant

Discurs de D. Eduart L. Chavari, de Valencia.

Senyora:

Senyores:

Senyors:

¡Mercès!

Heus aquí la paraula més dolça y també la de més anyorances...

Perque es dolç y grat haver d'expressar la nostra reconeixença pel favor que'ns ha sigut otorgat. Y aqueixa reconeixença es el mot d'adeu, la senyal de despedida de moments que hem sigut felços, ben lluny de les vulgaritats y miseries de la vida.

Y ja en esta hora de la separació, vol aturarse l'esperit y recordar en última palpitació de poesia tota la bellesa que acaba de fruir.

Els vostres cors poden haver sentit ben belles emocions. Nosaltres, artistes, les hem sentides també; y es la penetració de tots, els que escoltem y els que executem, la que's resol en profunda onada de sentiment.

El nostre art ens fa que tots sigam a la vegada (única, misteriosa esfera, ahont això puga ésser: en la Música) creadors y interpretadors. Perque — y es la meua forma convicció — quan pren vida la forma musical y no sou pas vosaltres això que'n diuen «públics», es a dir, quelcom que està fora de l'artista y de l'obra d'art; per sort immensa, quan gaudim de la música, tots ens formem les nostres imatges, les nostres fantasies, les nostres escenes de sentiment: tots som creadors a l'hora.

Y heus aquí si n'hi ha qualque cosa de més sublim que esta art nostra, que a tots ens fa — com en aquella alenada de Joia, de la Novena Sinfonia — aproximarnos a la sublim grandesa de la Divinitat.

Senyores y senyors que m'escolteu: no vos sentiu enlairats per esta Festa abont als artistes de vosaltres com els artistes, es a dir, que vosaltres sentim junts en la bella energia creadora de l'art, y som palpitations del seu generós esperit?

Per mi, la Festa de la Música té aqueixa inapreciable virtut de germanor; y això es prou pera darli la més alta significació de noblesa.

Sentiment de profunda simpatia hem de sentir pera aquells artistes que han contribuït ab ses obres al millor èxit del present Concurs.

En totes les seues obres ha existit una voluntat, reveladora de la energia de raça. Y en aquestes hores de decaïments interessats y d'espirituals deformacions, cal tenir franca alegria, al veure als artistes donar les seues creacions, filles d'un desitg digne de tots els respectes y encoratjaments: el desitg de fer Patria.

Fer Patria per l'Art es la més gran de les realitats possibles! Perque, passen gerarquies, y heroïsmes, y lluites en lo humà, y sols queda la Bellesa. Y quan els sigles van minvant y esborren les hostilitats de poble, y quan els gran canvis de societats s'obliden, y quan l'acte d'una ambició o d'una cobdicia general acaba, quan guerrers y polítics y les seues institucions han quedat en el silenci etern, encara tornen a sortir obres de bellesa, pera portarnos a través dels sigles un somriure de aquells esperits desapareguts, una nova palpitació de la seua llibertat creadora.

La nostra Festa de la música es, pera això, una realitat: es una veritat. Vegeta simbolisada en la bellesa de la Reina que'ns honora.

Perque aquest acte no surt d'una conveniencia encobridora d'interessos, ni de vanitats somortes. Naix el nostre art de una convicció y d'un lliure impuls de fer, als demés, companys de la nostra espiritualitat. Solament per esta condició es ja prou pera sentirnos forts contra totes les adversitats.

Y si una nova forma de filisteisme sembla voler treure al esperit la seua noblesa, l'art mateix ens ha de donar — ab l'exemple de la seua deslliurança — del seu desinterès — la norma pera ésser defensors de nostres conciències.

Vegem en esta Festa una Renaixença d'esperit, una Primavera d'ànima, que fa rebrotar al ensemps realitats y noves esperances.

El nostre art es una afirmació, es una fe. En el viuen les tendreses ideals del cor de dona; y les arrogancies del cor dels homes. ¿Hauria, donchs, de venir el dubte a deturar la nostra via? Allavors deixariem d'ésser artistes pera convertirnos en una falsificació de nosaltres mateixos. Y mentrims, al nostre endins, seria la senyal d'una abdicació completa, d'una esclavitut que no mereixem ni hem de tenir.

Siguem, donchs, convensuts, que ab la fe en el nostre Art serem lliures y farem patria.

Quan el temps esborri les memories polítiques y socials dels pobles, queden d'estos els seus artistes; y els noms immortals de músichs, poetes, escultors y pintors, es lo que tots coneixen de les civilitzacions que han viscut.

En la nostra vida actual, vida no solament ciutadana, sinó d'expansió d'esperit més necessariament extensa, ha de ésser l'Art el que'ns porti en avenc.

Perque es flor de l'esperit. Y en totes les primaveres aixís ha d'ocórrir.

Bé que devem cercar més amplies horitzons, vida més noble y forta; però si hem de conseguir això, hem d'ésser primerament artistes. Perque als fruits de tots els arbres, sempre amorosa, imperiosament, han de presidirlos les flors que'n son el seu bell anunci; per això la flor de nostra ànima, la música, ha d'ésser la senyal d'una nova primavera del nostre poble.

Y mentres els nostres cors ¡oh madores! donen el perfum de ses cançons; mentres l'inspiració de vostra fantasia, homes que escoltem, no deixen ritme

que es vida, serem forts y ennoblits. Perque les nostres aspiracions se juntaran en aquesta immensa exaltació de Beethoven, quan clama superbament: ¡Ajunteuvos, humans, en l'abassada immensa de l'Univers!

«Els Segadors»

El president declarà closa la festa, entre'ls picaments de mans de la grandiosa concurrencia, y altra volta's sons de la marxa dels Reys d'Aragó ressonaren per la Sala del Palau, mentres les representacions de les corporacions se retiraven, y la concurrencia a peu dret demanava ab repetida insistència als orfeonistes que tanquessin la festa entonant «Els Segadors».

Aquests no pogueren excusarse, y al cantar les primeres notes ressonaren grandiosos aplaudiments, que no pararen fins a convertirse en ovació al acabar.

Wanda Landowska y en Millet

Acabada la festa, aquella immensa gernació que omplia la gran sala de concerts per tots indrets, no acabava de sortir del local, comunicantse'ls uns als altres les satisfactories impressions rebudes en aquella gaya festa.

Una de les persones que més havia exterior.sat son entusiasme, aplaudint les composicions, era la tan eminent pianista y clavicembalista Na Wanda Landowska, que ocupava una de les llotges de platea.

Al sortir de la sala se'n anà tot seguit a trobar al mestre Millet. Aquest la saludà efusivament y li preguntà:

—¿Vos ha agradat la festa, misse-nyora?

—¡Oh, mestre! ¡Si m'ha agradat, me pregunteu! M'ha agradat; més que agradarme, m'ha entusiasmat, m'ha emocionat. Al sentir les vostres cançons, les vostres melodies populars, he sentit un desig de la meua pobre patria la Polònia. ¡Y com se semblen les vostres cançons ab les nostres! M'heu fet gosar el dolç record de la meua estimada patria. Catalunya y Polònia s'han fos avuy en mon cor.

Na Landowska va fer un gran elogi de la tasca que realisa l'Orfeó Català, y va endressar una entusiasta felicitació a son mestre director.

El mestre Millet va agrair molt aqueixes afalagadores paraules y, sembla que, si es possible, se li donarà a la eminent artista una sessió íntima de cançons catalanes, y en correspondencia hi pendrà part un altre gran artista estranger.

La Música executada

Aquesta festa, com totes les de falsó literaria, dona per resultat l'estímul als joves músichs que no concorrerien, sense éll, a una lluita que després els solida com aitals, per l'afany, pot dirse desinteressat, que'ls mou en un principi. Aixís havem vist a alguns comensar y desplegar-se després, presentantse com a mestres coneixedors ja de la ciencia musical, pera veures en mida al cosat dels compositors el nom dels quals avuy sona com excepcional pera l'art difícil contemporani.

Y al parlar en aquest sentit, escolta a n'en Lambert el primer premi d'aquest certamen; car, al dir tot això, sembla que fem la seva historia. D'ell ne recordem les composicions p merencques, la ventatja adquirida en anterior festa com la present, y la que avuy guanya ab sa «Agonia», chor pera veus mixtes.

En Lambert en aquesta obra ha volgut mostrarnos que la seva tècnica va tan lluny com la seva inspiració, y que no l'espanten els medis de certs autors alemanys pera fer de les veus una orquestra. En Lambert s'hi ha llesat, no ab el fi d'omplir un pentàgrama de notes artificioses, sinó ab afany de conquerir pera éll y la terra un lloch entre aqueixos mestres que esguarden com prohibida la seva anella de cançons. N'ha fet la relació ab música, posantla ferma, plena d'una seriositat viril, que segueix del plany al himne, que sona com una mena de resurrecció de cosa perduda.

L'ànima d'aquesta composició glateix sempre. No minva la fermesa, perque totes les veus glosen, en treball continuat, la paraula; creix, a mida que avança, y obté sonoritats originals, com aquella, original y de sorpresa, hont els baixos apoyen en forma de pedal; com obté igualment la grandiositat en el desenrotlló pera arribar al final.

La dificultat es pasmosa. En Lambert haurà escrit aquest chor solament pera donarse compte de que sab avuy força d'escriure; però, fora de l'Orfeó Català, no creyem pas que pugu altra entitat sortirse mitjanament al autor, no podem menys de felicitar als choristes tots, y a n'en Millet per la feina que la seva execució representa.

Més voldriem parlarne, però en el programa de la Festa hi havia més música; si no tota la preñada, la suficient pera que solament citant se'ns en porti el lloch limitat de que disposem. De les «Cançons populars armonisades» pera veus mixtes, s'executaren la «Cançó de bressol», den Sancho Marraco; la qual, tractada en forma de idili, no es potser obertament d'aquell cayent que solcita la candidesa del breçar; ressur d'un gust orientalesch, però es bellíssima y d'amorós ambient. Den Cumellas se'n cantà «El Dimoni escuat», en que l'autor aprofita, ab les distintes cordes, el medi pera fer acertadament pintoresca la narració. «La dida del infant» fou pera en Brunet un medi pera lliur sense pompos, però ab finor y elegancia, la melodia de que està plena. «Von, veni vau», d'armonisació moderna y agradable, honra a son autor, en Gelabert, y la «Cançó de Nadal» emplaça al jove Pérez a continuar en sa manera, pera que se'l pugui posar a la llista dels que parlàvem, dels que evolucionen.

De les «Cansons populars sense armonisar» se'n cantaren quatre: «Santa Agnès» y «Francisqueta», del recull den Massó Goula, y «Marguerida» y «Angeleta», de la orfeonista senyoreta Pilar Roca. El públich s'interessà força per aquestes peces, essent especialment delicioses les tres primeres, les quals podrien donar tema a magnífiques armonisacions.

Per fi, de les Melodies premiades den Cumellas se'n cantaren tres pel senyor Bosch y per la senyoreta Aleu, acompanyats al piano per l'autor. D'elles, la última es la que'ns plagué més, tant per son caràcter com per son desenrotlló, ben combinat ab el piano y la veu.

Bell resultà'l conjunt d'aquestes obres executades, les quals segurament quedaran, en sa majoria, del repertori de l'Orfeó, qui ha complert aixís sa missió educativa y de gran estímul pera l'art noble de Catalunya.

Un aplaudiment xardorós a la entitat que ho logra y a sos iniciadors tots,

U.

Govern civil

Reunions

Ahir van anar al Govern civil comissions dels farinares y dels obrers de la Muralla, havent celebrat reunions, els primers ab el president de la Federació de farinares y els segons ab alguns capataesos.

Els primers han dit que havien plegat per solidaritat y que estaven disposats a reanudar les tasques ab les mateixes condicions, a lo que ha contestat el president dels farinares que, no poguent resoldre de moment, ho consultaria y que aquest vespre, a les set, tornaria la resposta al Govern civil.

FIESTA DE LA MÚSICA CATALANA

En el espléndido palacio del «Orfeó Catalá» celebróse ayer tarde la quinta «Fiesta de la música catalana», fundada por aquella benemérita entidad.

Hubo un lleno de bote en bote.

En el centro del escenario habíase levantado el trono para la reina de la fiesta. Servía de pabellón la bandera de las cuatro barras. Sentadas á ambos lados del trono las señoritas orfeonistas, adornábanse con la clásica mantilla blanca.

Hubo dos presidencias. Una ocupábala el Jurado, con los señores Martínez Imbert, Millet, Pujol, etc., y otra el presidente y vicepresidente del «Orfeó», señores Cabot y Bassegoda, junto con los representantes de la Diputación y del Ayuntamiento.

Era el primero el señor Pericas y el segundo el señor Juncosa.

Sentados detrás de ellos estaban los concejales señores Carreras Candi, Marcolla,

Juan Bautista Lambert

Ganador del primer premio

Pardo y Nualart, y en un palco vimos á los diputados provinciales señores Pelfort y Folguera y Durán.

A las cuatro y media, y en medio de la mayor expectación, el señor Cabot, presidente del «Orfeó», declaró abierto el acto, pronunciando breves frases en elogio de la fiesta y congratulándose de que haya arraigado tanto en el alma popular.

A continuación el señor Martínez Imbert, presidente del Jurado en substitución del señor García Robles, fallecido como recordarán nuestros lectores á primeros de año, leyó el discurso presidencial. Es un trabajo notabilísimo. En él ensalza la fiesta y felicita á la entidad fundadora; historia la personalidad de los músicos que en 1910 dejaron de existir, y dedica preferente atención á García Robles.

Fué, al terminar su lectura, muy aplaudido.

Leyó después el secretario del Jurado, señor Pujol, la memoria explicativa de sus trabajos, analizando una por una las obras presentadas al concurso, y siendo el veredicto escuchado con religioso silencio.

Proclamado premiado con la flor natural el joven maestro don Juan Bautista Lambert, éste nombró reina de la fiesta á la

Srta. Dolores Graner Guardiola

Reina de la Fiesta

simpática y distinguida señorita Dolores Graner y Guardiola, hija del ilustre pintor don Luis. Del brazo de Lambert, acompañada del Jurado y á los acordes de la marcha de los Reyes de Aragón, pasó por el centro de la platea dirigiéndose á ocupar su trono, la gentil reina. Á su paso, los concurrentes todos, puestos en pie, aplaudían.

Cuando la señorita Graner hubo tomado asiento, el «Orfeó» cantó la composición premiada con la flor natural. Se titula *Agonia*, y es autor de la letra el eximio Guimerá. Fué escuchada con silencio religioso y aplaudida entusiastamente al finalizar. La nueva obra del joven compositor impone por su técnica sólida valiente, moderna y perfectamente lógica. Contiene inmensas dificultades de ejecución y revela además de una notable personalidad musical, un esfuerzo constante hacia la justeza de expresión. Nos ocuparemos de ella con mayor amplitud después de una segunda audición.

Otorgáronse después, con arreglo al veredicto, los demás premios, que los agraciados recibían de manos de la gentil reina.

Dos de éstos, desgraciadamente para el arte, han fallecido: los señores don José Masó y Goula y don Celestino Sadurní. Los premios correspondientes los recogieron sus hijos, pequeñas criaturas, que á su paso por el escenario escucharon del público calurosos aplausos como homenaje á la memoria de sus padres.

La falta de espacio nos impide citar uno por uno los nombres de los autores premiados. Nos limitamos á consignar que de alguno de ellos fueron cantadas por el «Orfeó Catalá» las composiciones.

Terminó la fiesta dando lectura el vicepresidente del «Orfeó» señor Bassegoda, del discurso de gracias confiado al distinguido compositor valenciano don Eduardo L. Chavarri, á quien no le ha sido posible asistir á tan bella fiesta musical. Todo el discurso resulta un himno al divino arte que dignifica y ennoblece á los pueblos, conserva su personalidad y les hace dignos de pasar á la historia.

Retiradas de la sala de espectáculos las autoridades, el público pidió con insistencia *Els segadors*. El «Orfeó» complació al público y cantados *Els segadors* empezó el destile, saliendo los concurrentes satisfechos de haber asistido á la quinta Fiesta de la Música Catalana.

"Las Noticias"

23 Gener 1-911

EN EL PALAU DEL ORFEO

FIESTA DE LA MUSICA CATALANA

Solemne fué ayer la fiesta artística anual de la música catalana que se celebró en el opulento salón de actos del espléndido Palau de la Música Catalana. Lo más selecto de la sociedad barcelonesa, elegantes y distinguidas damas, artistas, músicos, literatos, sobresaliendo distinguidas personalidades, ocupaban palcos, butacas, graderías y pasillos.

La culta fiesta fué un éxito grandioso. Presidieron, además del Jurado, comisiones del Ayuntamiento, compuesta por los concejales señores Nualart, Pardo, Junco y Llimona, de la Diputación, con maceros y delegados de las primeras autoridades.

Don Claudio Martínez Imbert, que tuvo que substituir al malogrado compositor señor García Robles, que había que presidir la fiesta y que falleció á principios del año pasado, leyó un discurso presidencial, lleno de bellezas literarias y de alusiones patrióticas, haciendo un detenido estudio de la evolución de la música en Cataluña.

Al romperse el primer pliego que correspondía á la composición premiada con la flor natural, música puesta á la poesía de Guimerá «Agonía» y al leerse el nombre de su autor, el joven compositor don Luis B. Lambert, estalló una formidable salva de aplausos.

Nuevamente se repitió la salva de aplausos al designar al señor Lambert como reina de la fiesta á la bella señorita María Graner, hija del laureado pintor catalán D. Luis Graner.

Entre la ovación de la concurrencia pasó á ocupar el trono la señorita Graner, que vestía traje de seda blanco, con mantilla de blondas, blanca también.

Las secciones del Orfeo cantaron la composición premiada, que es de una melodía exquisita y tiene un agradable sabor catalán. El público aplaudió tanto la inspiración del señor Lambert como el trabajo de los orfeonistas, ajustado, sentido y armónico.

A continuación dióse lectura á las otras composiciones premiadas, abriéndose los pliegos que contenían el nombre de sus autores. No publicamos en esta edición la reseña completa, por falta de espacio. Hoy podemos adelantar á nuestros lectores que algunas de las composiciones tienen un verdadero mérito y que fueron cantadas todas con singular cariño y maestría.

No habiendo asistido á la fiesta el maestro valenciano D. Eduardo L. Chavarrí, leyó su discurso de gracias, el señor Bassegoda. Su discurso fué una delicada muestra de bien decir.

Y una vez cumplido este requisito, después de cantarse «Els Segadors», sin ser coreados por el público, terminó el acto, la fiesta culta que dejará un grato recuerdo entre cuantos asistieron á ella.

“La Publicidad”

23 Gener 1.911

Festa de la Música Catalana

Diumenge tingué lloc al Palau de l'Orfeó Català, la V Festa de la Música Catalana. L'acte resultà solemne, hermós com hi han resultat sempre aquestes festes. La sala de l'Orfeó estava plena, vengent-hi a lo més distingit de la nostra societat barcelonina. Una grossa bandera catalana cobria elavala l'hemicycle desde les walkiries fins a l'orga. Davant d'aquesta s'hi alsava'l trono pera la reina de la festa.

Ab quelcom de retràs comensà la festa. L'orga tocà la marxa dels reis d'Aragó y entrà a la sala la comitiva, composta per l'Orfeó en ses tres seccions, presidides per la Senyera; els mestres Martínez Imbert, Millet y Pujol (del Jurat); els senyors Cabot, Bassegoda, Vidal Ribas, Serra y Arjol (de la Junta de l'Orfeó); els regidors senyors Juncosa, Marcilla, Pardo, Nualart, Llimona y Carreras, y representants de la Diputació.

Comensà la festa ab quatre paraules del president de l'Orfeó senyor Cabot, aixecant-se seguidament a llegir el seu discurs el mestre Martínez Imbert, president del Jurat, en substitució del qui ho era propietari el difunt mestre García Robles.

En son treball el mestre Martínez Imbert dedica paraules de record an en García Robles, de qui ne fa una semblansa justa y fidel, fa l'elogi dels mestres premiat s que per haver mort no pogueren recullir el premi, Sadurn y Masó y Goula, y dedica aplaudiments als orfeonistes de l'Orfeó Català.

El mestre Pujol llegí una Memoria fonamentant el veredict que llegí després el secretari senyor Vidal Ribas.

Se proclamà guanyador de la Flor Natural, al jove compositor Joan B. Lambert, qui recullí el premi adornat ab una llasada dels colors catalans. L'autor premiat feu entrega de la Flor a la senyoreta Dolors Graner, que del bras del mestre Lambert, puja a son trono, com Reina de la Festa, en mitg del major entusiasme.

El primer premi de 500 pessetes signé adjudicat al mateix mestre Lambert, per son chor mixte sobre la bella poesia den Guimerà «Agonia». La composició signé executada per l'Orfeó Català dirigit per son mestre Millet.

El segon premi no s'adjudicà. El tercer tampoc. D'aquest premi se'n concedí un accésit de 150 pessetes el «Rosari d'una veu. Pera'ls humils», del mestre de capella de la Catedral de Vic, don Lluís Romeu.

El premi quart, concedit per l'Ateneu Barcelonès al millor quartet de corda compost de tres o quatre temps, s'adjudicà a don Rogeli Villar, de Madrid, per son «Quartet en la menor. Hispania». Se concedí una menció honorífica a l'autor anònim del quartet «Canigó».

El premi quint, del C. E. de C. consistent en 100 pessetes en obres de literatura musical o folklòrica, a la millor colecció de cançons populars catalanes, s'adjudicà al recull «Cançons populars catalanes aplicables al treball. Del treball ne ve'l descurs y del qual ne resultà autor el difunt Josep Massó y Goula. Un parell d'aquestes cançons sigueren cantades per la secció de senyores de l'Orfeó. Se concedí un accésit de 50 pessetes al «Recull de cançons de les Guillerries. Cantant se desvetlla'l poble», de l'orfeonista senyoreta Pilar Roca y Codina. La mateixa premiada cantà unes cançons de son recull, acompanyada de les dones senyoretas de la secció de l'Orfeó. Se concedí una menció honorífica a l'«Aplec de melodies populars catalanes. Tenen l'aspror de la terra y la salabor de l'aigua», de don Xavier Cosils, de Palma.

El premi a l'himne patriòtic quedà desert.

El premi de la Lliga Regionalista, consistent en 100 pessetes en obres de literatura catalana, s'adjudicà a don Josep Cumellas y Ribé, per sa «Colecció de melodies. Imatges». Se'n varen cantar dues.

El premi de l'Associació Musical Catalana (un objecte d'art), fou adjudicat al difunt mestre Sadurní, per ses melo-

dies pera cant y orquestra, sobre lletra catalana: «Non, non», «Fa fred» y «Excelsior».

El premi novè no s'adjudicà. Se concediren, no obstant, 250 pessetes a l'obra «Brindis a Pasqua, Beguem!», de don Marian Viñas.

El premi desè tampoc s'adjudicà.

El premi de la casa Dotesio, consistent en les partitures d'orquestra de la Tetralogia de Wagner, s'adjudicà a «Transcripcions. Música vella», de don Francisco Fornell.

El premi de 150 pessetes, de la Secció choral de l'Orfeó Català, s'adjudicà per mitat a les composicions «Cansó de bressol», den Josep Sancho Marraco, y «El dimoni escuat», de don Josep Cumellas y Ribó, que totes dues foren cantades per l'Orfeó.

Se concediren accésits a les cançons «La dida de l'infant», de don Francisco Brunet Recasens; «Vou, veri vou» (popular mallorquina), de don Andreu Gelibert y Cano, de Palma de Mallorca; «La porquerola», de don Josep Sancho Marraco; «L'hereu Ricra», de don Josep Cumellas Ribó, y «Cansó de Nadab», de don Anton Pérez.

Acabat el repartiment de premis, durant el qual foren ovacionats els autors que els obtingueren, se aixecà el vispresident de l'Orfeó, don Bonaventura Bassegoda, dient que l'individu del Jurat don Edmard L. Chavarri, no havia pogut venir de València per ses moltes ocupacions, però que havent enviat son discurs de gracies, se'n donaria lectura. D'aquesta tasca se'n encarregà'l mateix senyor Bassegoda.

El treball del senyor Chavarri es una bella plana literaria, de la que'n copiem les següents parrafades:

«Sentiment de profunda simpatia hem de sentir pera aquells artistes que han contribuït ab ses obres al millor èxit del present Concurs.

En totes les seves obres ha existit una voluntat reveladora de l'energia de rassa. Y en aquestes hores de decaliments interessants y d'espirituals deformacions, cal tenir franca alegria, al veure als artistes donar les seves creacions, filles d'un desig digne de tots els respectes y encorajaments: el desig de fer Patria.

Fer Patria per l'Art es la més gran de les realitats possibles! Perquè, passen gerarquies, y heroïsmes, y lluites en lo humà, y sols queda la Bellesa. Y quan els sigles van minvant y esborren les hostilitats de poble, y quan els grans canvis de societats s'obliden, y quan l'acte d'una ambició o d'una cobdicia general acaba, quan guerrers y polítics les seves institucions han quedat en el silenci etern, encara tornen a sortir obres de bellesa pera portarnos a través dels sigles un somriure d'aquells esperits desapareguts, una nova palpitació de la seva llibertat creadora.

La nostra Festa de la música es, pera això, una realitat; es una veritat. Vegeta la simbolisada en la bellesa de la Reina que'ns honora.

Perquè aquest acte no surt d'una conveniencia encobridora d'interessos, ni de vanitats somortes. Naix el nostre art de una convicció y d'un lliure impuls de fer, als demés, companys de la nostra espiritualitat. Solament per aquesta condició es ja prou pera sentirnos forts contra totes les adversitats.

Y si una nova forma de filisteisme sembla voler treure a l'esperit la seva noblesa, l'art mateix ens ha de donar—ab l'exemple de la seva deslliuransa y del seu desinterès—la norma pera esser defensors de nostres consciencies.

L'acte acabà en mitg del major entusiasme, cantant-se, a petició de l'auditori, «Els Segadors», que ressonaren com cant de lluita en aquella sala pocs moments abans consagrada a una quieta festa, a un torneig de bellesa.

El Poble Català

24 Gener 1911